

Z junácké hole

V klubovně Lišek se sešla redakční rada. Hoši si vykládali o všelíščím co právě bylo aktuální. Tu vstoupil do klubovny vedoucí Kuře. Všechny zraky se obrátily k němu a čekali, co jim zvěstuje. Ten s vážným obličejem se však ptá, jestli si chce někdo něco složit. Toť se ví, že všichni a hned se ptají co? Kuře si několik vybere a praví: „*Na nádraží mám sudy. Ti vybraní si vezmou sáně, složí je a dovezou je k nám.*„ Chlapcům se však mnoho nechce, ale musí. Ti ostatní se jim smějí, jak je Kuře dostal.

Merkur

(Kurýr č. 4, roč. 1, leden 1946)

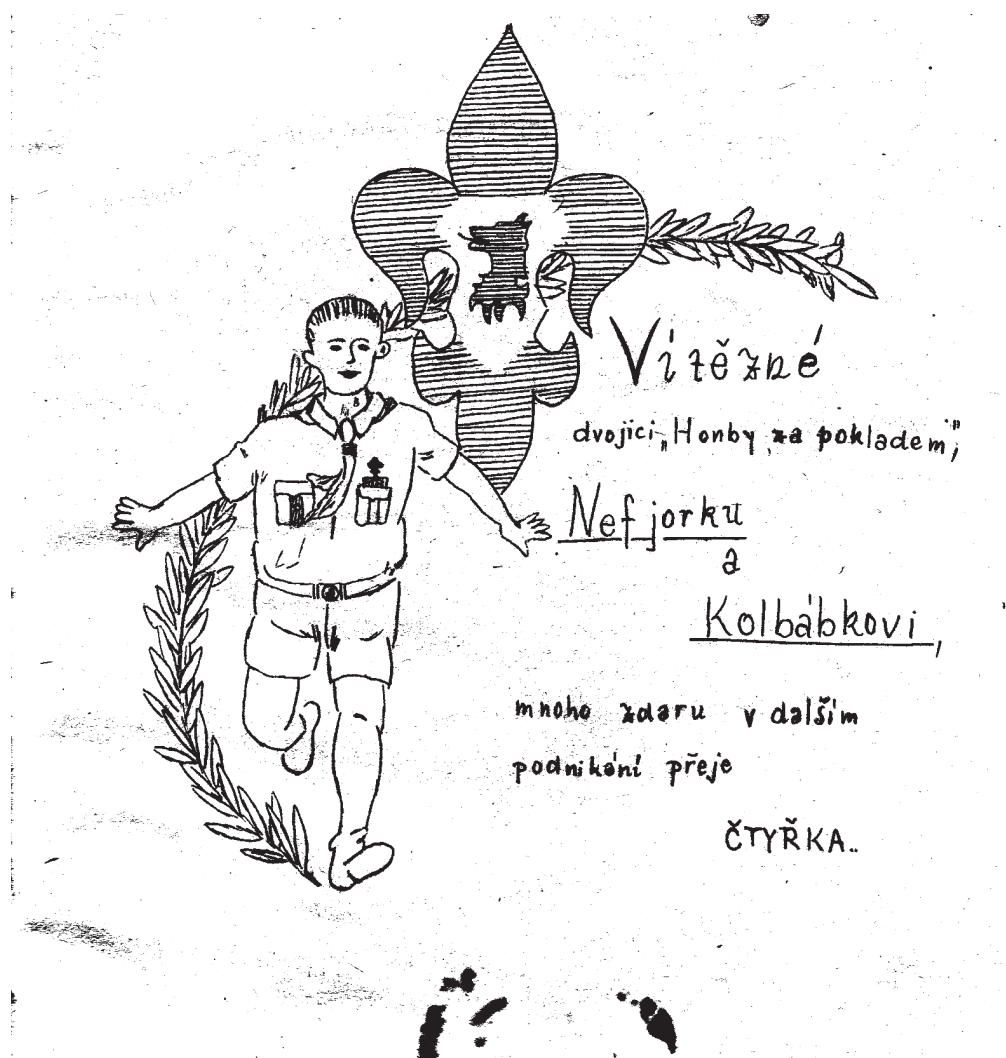
V čísle 6-7 nalezneme i dobový popis událostí z konce války, které se dotýkají našeho města. Takto viděli hoši ze Čtyřky převratné události z května 1945, jichž byli vlastně přímými pamětníky!

Osvobození Třebíče

Již rok uplynul od doby, kdy Rudá armáda táhla k našemu městu. Bylo to v měsíci květnu. S dychtivostí čekali jsme na tyto dobré hochy, kteří se již tolik proslavili na mnoha světových bojištích. Ještě před osvobozením našeho města zastihla nás zpráva o vypuknutí revoluce v našem hlavním městě, matičce Praze. Zatímco Praha krvácela za svou svobodu, chystala se Třebíč přežít chvíli tak radostnou a dychtivě očekávanou. Rudá armáda se již kvapem blížila od jihu a východu a Němci chystali se klásti jí odpor.

Obyvatelé, rozrušení posledními událostmi, čekali ve svých domovech, až budou moci ve svém svobodném městě uvítat své osvoboditele. Všude již vlály československé prapory, neboť tento den Němci kapitulovali a v Praze byla vyhlášena nová republika. Přesto ještě Němci kladli postupujícím spojeneckým armádám odpor. Třebíč s napětím očekávala, co jí tento den přinese.

Na tomto táboře také proběhla tradiční „honba za pokladem“, přičemž jejími historicky prvními vítězi byli František Kratochvíl Nefjork a Stanislav Kolbábek Maharadža.

Vítězné
dvojici „Honby za pokladem“
Nefjorku
a
Kolbábekovi,
mnoho zdaru v dalším
podnikání přeje
ČTYŘKA..

Majitel a vydavatel: 4 oddíl Junáka v Třebíči. — Řídí br. Kuře, za redakci odpovídá br. Kuře. Redaktor kresb Žurž.

...a pak nastal nový školní rok 1946/47 a s ním i další období v činnosti Čtyřky a samozřejmě spatřila světlo světa nová čísla Kurýru. Jeden z příspěvků například mapuje Robinovu aktivitu při budování oddílové knihovničky. Ostatně čerpali jsme z ní celá léta, jak bude zmíněno později.

Díky tehdejšímu členu Čtyřky Petru Chmelovi máme k dispozici kroniku tohoto tábora. Podle všech známek ji psal s největší pravděpodobností Robinův starší syn Zdeněk a musíme zdůraznit, že má skutečně pěkný sloh. Podívejme se tedy, jak chlapci ze Čtyřky tábořili v roce 1968 s Robinem na Vranově...

TÁBOR LANČOV 1968

Sobota

O prázdninách jsem byl na junáckém táboře na Vranově. Tábor byl v Lančovské zátoce, jmenoval se Hlídkový.

Na táboře byli bratři: Miloš Kokeš, Jarda Krátký, M. Kopriva, Veselý Zdeněk, P. Vítek, Petr Chmel, Otík Veselý. Na tábor jsme přijeli autem (přivezl nás bratr Veselý). Protože jsme se všichni do auta nevydali, přijeli jsme po dvou skupinách. Ve stanech byli ještě esperantisté, kteří byli na táboře před námi.

Nejprve jsme si vybrali stany a odpočinuli si po namáhavé cestě. Až jsme se trochu rozkoukali, převlekli jsme se do tepláků, protože jsme přijeli v pěkném oblečení. Oblečení jsme si složili a dali do stolků. Vybalili jsme potřebné věci a šli pro plachty a deky. Počasí bylo velmi deštivé, a proto jsme nemohli hrát hry. Pomáhali jsme esperantistům sklízet stany, kterých tam bylo hodně. Byli jsme hodně unaveni, proto nás posilnila svačina. Ke svačině byl čaj a chléb s máslem.

K večeru jsme odpočívali, a tak nám přišel k chuti salám s hořčicí a chléb. Po večeři jsme si šli vyčistit zuby a odebrali se na lůžka ve stanech. První den jsme ještě nehlídali, protože byli přítomni esperantisté.

Neděle

Ráno jsme měli budíček v sedm hodin. V 7:05 hodin jsme již museli nastoupit v trenýrkách (mimo služby, která od šesti hodin vařila v kuchyni snídani) a běhat za vůdcem. Rozcvička byla krátká, ani nebyl nikdo unaven. Po rozcvičce si vzal kaž-

Úkol: získat minimálně dvacet členů na tábor.

(karikatury: Láďa při hře mění podobu a Mudrc Horná)

Anekdoty a Horníčkovy vlastní zkušenosti.

(bodování soutěží)

Celkový stav soutěže po třetí schůzce: (dopsal Robin na stroji)

1.	Jiří Broža	20 bodů
2. – 3.	Horníček	15
2. – 3.	Go-Go	15
4.	Fírist	13
5. – 6.	Kačer	10
5. – 6.	Láďa Šerák	10
7.	Pepík Tůma	7
8. – 9.	Otík Veselý	5
8. – 9.	Milan Vařbuchta	5
10.	Radomír Šerák	3

Program této schůzky byly body z „Cest a plamenů“ týkajících se socialistického vlastenectví (dopsal Robin rukou)

27. ledna 1973 – kino Sputnik

Návštěva filmu z diskotéky Ponrepo: ZORRO MSTITEL.

Účast: Robin, Otík, Ruda Kadlec – Káďa, Láďa Šerák, Fírist, Horníček, Milan Vařbuchta, Go-Go, Kája Stručovský.

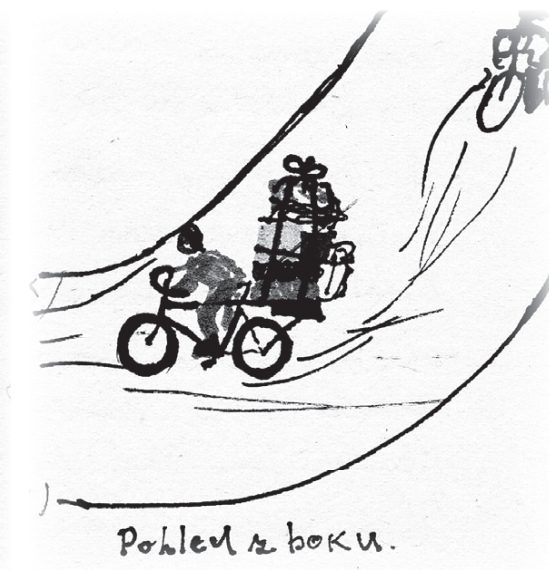
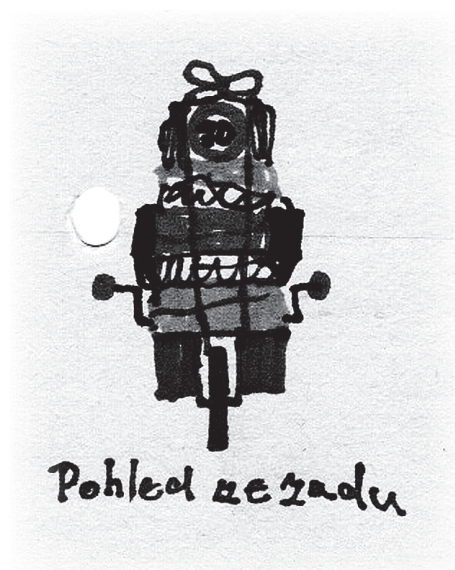
4. oddílová schůzka 25. ledna 1973

Zahájení heslem: „Postav se na dobrý základ a pohneš světem“.

Prázdniny 1975 ve znamení akce, na kterou se nezapomíná: ŠUMAVA NA KOLECH!

V roce 1975 se tábor v Českém ráji začátkem července neuskutečnil a jelo se na tento legendární puták, na který vždy s nostalgií vzpomínal jak Robin, tak dosud vzpomínají ostatní účastníci, tehdy v řadách starších chlapců oddílu.

Z dalších zápisů v této kronice dále vyplývá, že řádný tábor Čtyřky se uskutečnil až na konci července, a sice nikoliv v Českém ráji, ale u rybníka Dolní Mrzatec, který se nachází poblíže Mrákotína pod Javořicí. Toto je doloženo i Robinovým hlášením k roku 74-75 v závěru tohoto svazku kroniky. V roce 1975 byla v Českém ráji tedy pauza. Český ráj pak pokračoval opět roky 1976, 1977 a 1978, které jsou doloženy fotkami z archivu Miloše Kokeše.

Šumava na kolech
dne 6. 7. 1975 – neděle

Trasa dne: kemping Jinošov - Vyšší Brod - Rožmberk nad Vltavou - Větrní

Způsob přepravy: jízdní kola

Členové výpravy: ing. Otakar Veselý (Robin), Zdeněk Veselý (Béďa), Otakar Veselý, Zdeněk Vařbuchta (Horníček), Miloš

Mravenci: Čech, Carda, Hronek, Kadula, Šídlo.

V pátek dne 16. září jsme se rozhodli na schůzce k hromadné brigádě na úpravu protipožárního pásu směrem od Třebíče k Vladislavi. A tak jsme druhý den v hojně zmenšeném počtu, vyzbrojeni hráběmi, motykami a někteří jen dobrou náladou, vydali na místo srazu k Horáckému stadionu. Tam už čekal 1. a 2. oddíl, a tak jsme se vydali na určené místo. Tam jsme byli rozděleni na určité úseky a horlivě jsme se pustili do hrabání. Pro zrychlení práce byly dokonce vynalezeny nové stroje na vytrhávání trávy, ale nikdo si je nenechal patentovat. Po čtyřhodinové úmorné práci jsme konečně dospěli na konec určené trasy a plně vyčerpáni se vraceli domů.

Rožníme, roštíme a pak s tím praštíme (výprava „gastronomie“)

Dne: 7. října 1978

Účast: 15 členů

R: Robin, Zajíc, Pepajs, Vajda, Sysel, Fírist, Kšír.

Medvědi: Horňa, Starosta, Tyčka, Jezevec.

Zubři: Vrbka, Jurda, Hruška.

Mravenci: Filip, Frühauf, Zajíc.

V sobotu dne 7. října 1978 jsme se po dlouhodobém domácím půstu konečně vydali najíst. Proto jsme se celí nedočkaví už v 7:35 sešli na nádraží sledování Fíristem, který již dva dny nejedl, a těšil se tedy nejvíce.

Cesta vlakem proběhla klidně, a tak jsme dojeli až do Studence. Obešli jsme rybník Hranečnick, zahráli několik her a brzy jsme stáli na místě, kde se měla provádět gastronomie.

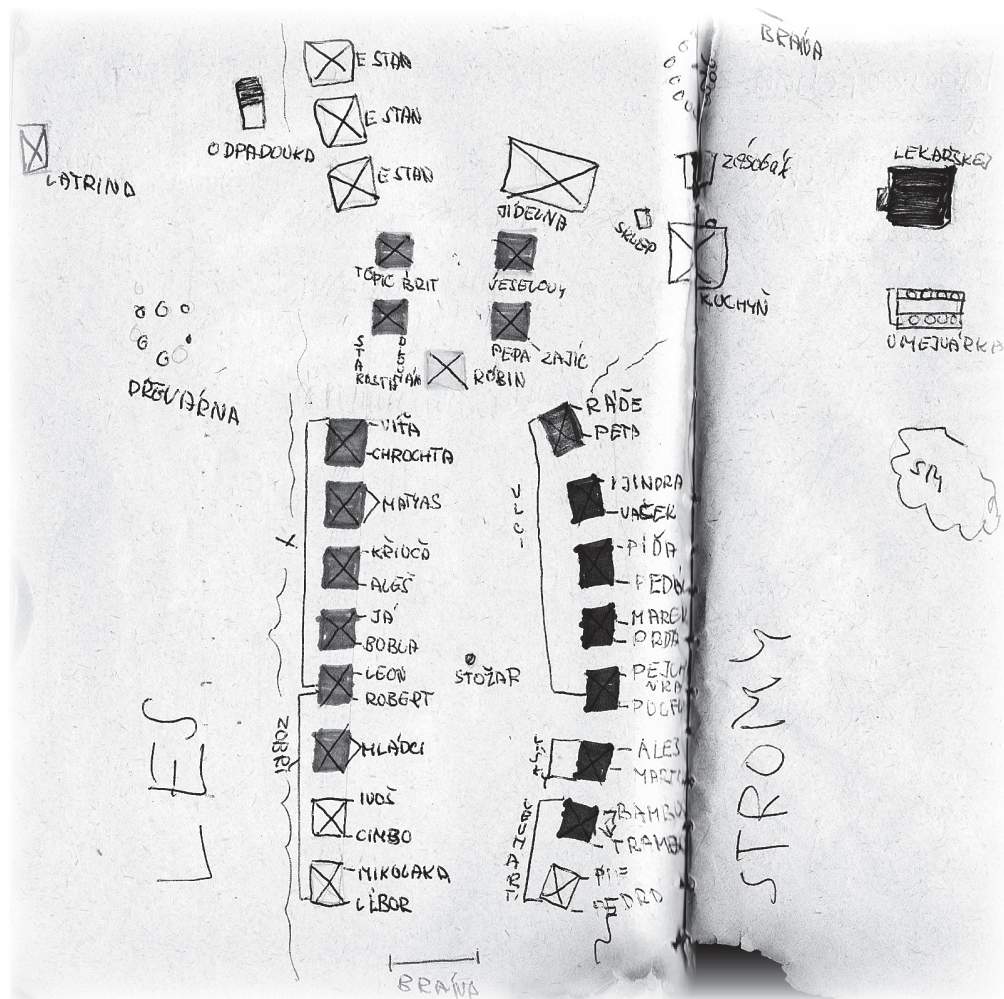
Za velkého očekávání ji Robin zahájil heslem: „Rožníme, roštíme a pak s tím praštíme“. Na tento pokyn se účastníci vrhli do lesa, přinesli dřevo a udělali tři ohniště. Na jednom se dělaly bifteky na suché pánvi, na druhém pistolnický guláš a na třetím zlatý hřeb dne – kuřata. Všechny výtvoř se povedly, až na jedno kuře, které bylo na povrchu spálené

20. 7. 1982

Odjezd z tábora

S panem Balabánem jsme zbourali stan. Robin mně vysvětlil, kam co přijde, a já jsem se opaloval u hájovny a vysvětloval, kam co přijde. Ve 12 hodin odešlo $\frac{3}{4}$ tábora, v 1 hodinu ostatek. Nákladák měl přijet v jedenáct. Nepřijel. Ve 20.30 jsme přijeli domů.

(Nákladák přijel až druhý den ve 12 hodin – říkal brácha.)

Plánek tábora 1982 z Biziho deníku

li. Nemusím snad zdůrazňovat, že jsme vlajku ukořistili. Po tomto zdařeném boji jsme se vrátili zpět do Třebíče.

Josef Jordán – kronika Vlků

Oslava – 22. 5. 1982

Na páteční schůzce padlo rozhodnutí: půjdeme zase podél Oslavy. Je vůbec možné, že se opět vypravujeme do těchto míst? Co nás sem táhne? Snad romantická krajina, meandrující řeka, kameny v řečišti a krásy jara v údolí, kam ještě nezasáhla civilizace (nehleďme na čistotu řeky, chaty a pionýrský tábor).

Vlakem jsme se přepravili do Velkého Meziříčí, které se stalo východiskem naší výpravy. Město jsme však rychle opustili a vydali se směrem shodným s tokem řeky Oslavy. Po našlapání několika kilometrů jsme odbočili vlevo a začali stoupat do prudkého kopce. Odměnou za naši snahu byl krásný obrovský starobylý kamenný hrad, z něhož ovšem zbyly jen čtyři skoro úplně zbořené zdi. Chvíli jsme obdivovali trosky a po chvíli vyrazili na další cestu.

Abychom nepodpálili les, rozhodli jsme se, že oheň rozděláme po cestě. Báľ jsem se, aby nám někdo nevynadal, ale po celou tu dobu projel po cestě jen jeden motocykl značky „pionýr,,,“ a to přímo středem ohniště. Polévka brzy bublala

